

२०७३ माघ ७ शुक्रबार २०-०१-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
“मीठे बच्चे- तिमी सदा सेवाको चिन्तनमा रहनु छ। ज्ञानी आत्मा बन्नु छ, समय व्यर्थ गुमाउनु छैन।”

प्रश्न:- ज्ञानवान बच्चाको निसानीहरू के हुन्छन् ?

उत्तर:- उनीहरू सदा सेवामा जुटिरहन्छन्। अविनाशी ज्ञान रत्न दान गर्न उनीहरू खुशी हुन्छन्। बाबा पनि उनीहरूसँग खुशी हुनुहुन्छ। उनीहरूले कहिल्यै फाल्नु खानपान आदिको चिन्तनमा समय गुमाउँदैनन्। उनीहरू कहिल्यै रुन आउँदैन। उनीहरूलाई कहिल्यै यो अहंकार आउँदैन- फलानालाई मैले ज्ञान दिएँ। सदैव भन्छन्- बाबाले दिनुभएको हो।

गीत:- दुःखियों पर रहम करो.....

ओम् शान्ति। यो त बच्चाहरूलाई अहिले थाहा छ- बाबाले दया गर्नुभएको थियो। अहिले फेरि गरिरहनु भएको छ। दया गर्नेवाला को हुनुहुन्छ ? फेरि निर्दयी को हो ? यो वास्तवमा अहिले तिमीले नै जान्दछौ। बाबाले हामीलाई दया गर्नुभयो अर्थात् हामीलाई हीरा जस्तो बनाउनुभयो, श्रेष्ठाचारी दैवी स्वराज्य दिनुभएको थियो। तिमीले अहिले बुझिरहेका छौ- लक्ष्मी-नारायणलाई राज्य-भाग्य कसले दिएको थियो ? अवश्य परमपिता परमात्मा ले रचना रचनुभएको हो। देवताहरूले परमपिता परमात्मसँग वरसा लिएका हुन्, यो दुनियाँले जान्दैन। हामीलाई स्वराज्य मिलेको थियो। बाबाले दया गर्नुभएको थियो। त्यसैले दया माग्छन्। निर्दयी को हो, जसले दुःखी, कंगाल, भ्रष्टाचारी बनायो ? उसको पुतला प्रत्येक वर्ष जलाइ रहन्छन्। यस रावणले नै दुःख दिएको हो। जसले दुःख दिन्छ वा दिक्क पार्छ, त्यससँग बदला लिनको लागि, त्यसको बेइज्जत गर्नको लागि पुतला बनाउँछन्। बाबा भन्नुहुन्छ- यहाँ सबै पतित छन्। स्वयंलाई पतित पनि मान्छन्, फेरि ईश्वर पनि मान्छन्। पत्रिकामा लेख्छन् पनि- क्राइस्ट भन्दा ३ हजार वर्ष पहिले यो विश्व परिस्तान थियो। सबैभन्दा पहिले थिए देवताहरू फेरि इस्लामी, बौद्ध आदि भए। बच्चाहरूलाई हिसाब-किताब बताइएको छ। बीचमा दुई धर्म अरू पनि आउँछन्। अहिले यहाँ चित्रहरूलाई त मान्छन्, त्यसैले यो प्रश्नावली पनि बनाइएको छ। यसमा सम्झाउन धेरै सजिलो छ। तर जसमा ज्ञान छैन, उसलाई बुद्ध भनिन्छ। ज्ञान सुनेर फेरि अरूलाई पनि सुनाउनु छ। हुन त सेवा अरू पनि धेरै छन् तर ती भए स्थूल सेवा। कोही कमाण्डर, कोही जनरल, कोही प्यादा पनि हुन्छन्। खाना आदि बनाउनु- यो पनि सेवा हो, यसको पनि फल अवश्य मिल्छ। सम्झन्छन्- ज्ञानी आत्माहरूको हामीले सेवा गछौँ। सेवा गर्नेहरू दिलमा चढ्छन्। सबैले महिमा गर्छन्। बाँकी यो अवश्य हो- ज्ञानी आत्मा बाबालाई अति प्रिय छन्। यसको मतलब यो होइन- अरू प्रिय छैनन्। सबैको सेवा हेरिन्छ। बाबासँग कसैले सोधोस्- म दिलमा चढेको छु ? बाबाले बताउन सक्नुहुन्छ। बाँकी जसले सेवा लिइरहन्छन्, उनीहरूलाई के मिल्छ ? आउन त राजधानीमा आउँछन्, तर पद त्यागि पाउँदैनन्। तिमीले मित्र सम्बन्धीहरूको पनि धेरै सेवा गर्न सक्छौ। मतलब सेवाको ख्याल राख्नु पर्छ। व्यर्थमा समय गुमाउनु हुँदैन। त्यस्तालाई बाबाले बुद्ध भन्नुहुन्छ। बाबाले कति राम्रा प्वाइन्टहरू सम्झाउनुहुन्छ। प्रश्नावली पनि धेरै राम्रो छ। जगत् अम्बा हुन् ज्ञान-ज्ञानेश्वरी। राज-राजेश्वरी हुन् लक्ष्मी। उनी हुन् सत्ययुगकी। यो महिमा जगत् अम्बाको, यतिबेलाको हो। बच्चाहरूमा पक्का धारणा हुनुपर्छ। परिपक्व अवस्था चाहिन्छ, तब दिलमा चढिन्छ। विद्यालयमा पनि विद्यार्थीहरू नम्बरवार दिलमा चढ्छन्। किसिम-किसिमका हुन्छन्। यो प्वाइन्ट सम्झाउन धेरै राम्रो छ। जगत् अम्बालाई

२०७३ माघ ७ शुक्रबार २०-०१-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन धनलक्ष्मी भनिँदैन्। यिनी हुन् जगत् अम्बा, यिनलाई भगवान् ले ज्ञान दिनु भएको छ। त्यसैले सरस्वतीलाई ज्ञानकी देवी भनेर गायन गरिएको छ। यस समयमा यो नाम रूपले ज्ञानकी देवी छिन्। जुन ज्ञानले नै पद पाएकी हुन्। अघिल्लो जन्ममा ज्ञान पाएकी थिइन्, तब लक्ष्मी बनिन्। लक्ष्मी नै अघिल्लो जन्ममा जगत् अम्बा थिइन्, यो त बिलकुल स्पष्ट यथार्थ हो। पास्ट, प्रेजेन्ट, फ्युचर के बनिन्छ ? एक-एक कुरा बडो राम्रो छ। लक्ष्मीले कसरी ८४ जन्म लिन्छिन्, कहाँ-कहाँ लिन्छिन्, यो बुझाउने कुरा हो। सम्झाउँदा खुशी रहन्छ। दान दिँदा खुशी हुन्छ नि।

बाबाले अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको दान दिनुहुन्छ, त्यसैले फेरि अरूलाई दान दिने सेवा गर्नु पर्छ। केवल मम्मा, बाबाको पछि लाग्नु छैन। सेवामा लाग्नुपर्छ, तब बाबा राजी हुनुहुन्छ। ज्ञानवान सेवामा जुटिरहन्छन्। सेवामा नलाग्नेलाई बुद्ध भनिन्छ। उसलाई थाहा हुन्छ— म बाबाको दिलमा छैन। धेरै फाल्नु खानपानका विचार चल्छन्। लक्ष्य-उद्देश्य बाहिर त धेरै राम्रो लेखिएको छ। नाम लेखिएको छ— यो हो पतित-पावन परमपिताको युनिभर्सिटी। बाबाबाट २१ जन्मको लागि फेरि स्वास्थ्य, धन र खुशीको वर्सा मिल्छ। बोर्डमा यहाँ गरिने कार्य पूरा लेखिएको छ। शिवबाबाको पनि चित्र छ। लक्ष्मी-नारायणको पनि चित्र छ। लक्ष्य-उद्देश्य पनि लेखिएको छ, तर केही पनि बुझ्दैनन्। फेरि सोध्दा पनि सोध्दैनन्। दोकानमा बोर्ड लागेको हुन्छ। यो दूधको दोकान हो, यो फलानोको हो। सतसङ्गमा कहिल्यै बोर्ड लाग्दैन। उनीहरूको त नाम चलेको हुन्छ। यहाँ त बोर्ड लागेको छ— २१ जन्मको लागि दैवी पद प्राप्त गर्ने शिक्षा मिल्छ। तर फेरि पनि बुद्धिमा बस्दैन। भित्र आएर सोध्छन्— यहाँको उद्देश्य के हो ? तर बोर्ड पढ्दैनन्। पढे त लक्ष्य-उद्देश्य थाहा हुन्छ। हेर्नु पर्छ नि— कसको दोकान हो ? तर केही पनि जान्दैनन्। आदि देवको नाम पनि महावीर, हनुमान् राखिदिएका छन्। तर यी को हुन्, कहिले बितेर गएका हुन्, जान्दैनन्।

तिमी बच्चाहरूमा सम्झाउने हिम्मत चाहिन्छ। सम्झाउनेहरूमा नै कुनै विकार छ भने कसैलाई तीर लाग्दैन। यदि कसैलाई तीर लाग्यो भने पनि, त्यो शिवबाबाले सम्झाउनु भएको हो। जसमा कुनै अवगुण हुन्छ, उसले सम्झाएको कसैलाई लाग्दैन। त्यो त बाबा आएर कसैलाई दृष्टि दिएर, ज्ञान दिनुहुन्छ। उसले यस्तो नसम्झियोस्— मैले यसलाई राम्रो ज्ञान दिएँ, मेरो ज्ञानद्वारा यसमा परिवर्तन आएको हो। यो पनि उल्टो अहंकार हो। जसमा रुने बानी हुन्छ, उसले कसैलाई ज्ञान दिन सक्दैन। ऊ त विधवा भई। उसले कहिल्यै नसम्झियोस्— मैले कसैलाई ज्ञान दिन सक्छु। त्यो त बाबाले उसको कल्याण गरिदिनुहुन्छ। रोयो कि उसको दुर्गति हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ— हामी हर्षितमुख देवी-देवता बन्नेवाला हौं। यदि रुन्छौ भने खोटो कर्म छ, जसले धोका दिन्छ। राम्रा-राम्रा पनि रुन्छन्। फेरि बाबाले कसैलाई जगाउनु छ भने स्वयं आएर दृष्टि दिनुहुन्छ। रुन्छन् भने विधवा हुन्। यहाँ भन्छन्— हामी रामका बनेका छौं र फेरि रुन्छन्, मतलब उनीहरूका राम मरे। रामसँग बुद्धियोग टुटेको छ। बेमुख छन्। अवस्था धेरै राम्रो चाहिन्छ। कोही प्रभावित हुन्छन् भने त्यो बाबाको तागतले प्रभावित हुन्छन्। बाबाले जे बोल्नुहुन्छ, त्यसमा कुनै गल्ती हुँदैन किनकि बाबा हुनुहुन्छ नै सत्य। यदि कुनै शब्द निस्कियो भने पनि बिग्रिएकोलाई बनाउनेवाला बस्नुभएको छ। यसमा बुझ्न बडो राम्रो बुद्धि चाहिन्छ। बाबा त सेवामा उपस्थित हुनुहुन्छ। उहाँलाई बच्चाहरूको पनि ख्याल राख्नु छ। बी.के. कहलाउँछन् भने मदत पनि गर्छन्। कुनै कुनै बी.के.ले अरू

२०७३ माघ ७ शुक्रबार २०-०१-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन नोक्सान पनि गर्छन्। बाबालाई पनि थाहा हुन्छ र जिज्ञासुलाई पनि थाहा हुन्छ, यिनको चलन यस्तो छ, ठीक छैन। त्यसैले लेख्छन्— बाबा यिनलाई आफूसँग बोलाउनुहोस्।

तिमी बच्चाहरूले त दधीचि ऋषि समान हड्डी दिनु छ। कोही-कोही त नवाब भएर चल्छन्। बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— यो कमाईमा पनि ग्रहचारी बस्छ, दशाहरू बदलिन्छन्। कहिले बृहस्पतिको, कहिले शुक्रको, कहिले मंगलको, कहिले राहुको। फेरि एकदम चकनाचुर हुन्छन्। बाबाले धेरै राम्रा-राम्रा प्वाइन्ट सम्झाउनुहुन्छ। भन— हजुर त बडो राम्रो बुद्धिमान् पढे लेखेको हुनुहुन्छ। बोर्डमा त पूरा लक्ष्य-उद्देश्य लेखिएको छ। लक्ष्य-उद्देश्यलाई जब बुझ्नेछन्, अनि त्यस नशाले भित्र आउँछन्। लेखिएको छ— गड फादरद्वारा वर्सा मिल्छ— २१ जन्म र २५०० वर्षको लागि। सूर्यवंशी र चन्द्रवंशी राजधानीको लागि। कसैले त राम्रोसँग बुझ्दछन्, किनकि नम्बरवार ग्राहक हुन्छन् नि। यो सबै शिवबाबाको दोकान हो। सेठ एक हुनुहुन्छ। यी दोकान त हजारौं लाखौंका हिसाबले निक्लन्छन्। संन्यासीहरूका कति दोकान छन्, बेलायतमा पनि छन्। बेलायतकाले सम्झन्छन्— भारतको प्राचीन योग र ज्ञान संन्यासीले नै दिन्छन्। तर होइन, यो त बाबाले नै दिनुहुन्छ। मनुष्य कसैले पनि यो ज्ञान दिन सक्दैन। तर, दिनेवाला बाबाको नाम बदलेर बच्चाको नाम राखिदिएका छन्। तिमिले सिद्ध गरेर बताउँछौ— यी हठयोगी संन्यासीले केही पनि जान्दैनन्। स्वर्ग स्थापना गर्ने गड फादरले नै बसेर सम्झाउनुहुन्छ। पोपलाई पनि लेखिन्छ— भारतको यात्रामा आउनुहोस्, तर यो यात्रालाई पूरा बुझ्नेका छैनन्। त्यसैले सोध्छन्— कसलाई पठाइदिऊँ ? यहाँ त तिनीहरू आउन सक्दैनन्। ठूला पदका हुन्छन्। यहाँ त गरिब आउँछन्। भन्दछन्— क्राइस्ट भिखारी रूपमा छन्। यतिबेला हामी पनि भिखारी छौं। भिखारीबाट राजकुमार बन्नेवाला छौं। कसैसँग धन धेरै भए पनि ऊ भिखारी हो। भन्छन्— क्राइस्ट गरिब छन्। अवश्य गरिबीमा नै आउँछन्, ज्ञान लिन। सलाम त गर्नु छ। अन्तिम समय छ। हिसाब-किताब चुक्ता हुनेवाला छ। नम्बरवन सलाम गर्नेवाला पनि यहाँ बसेका छन्। उनीहरू पनि आनेछन्। तिमी यो सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी राजधानी स्थापना भइरहेको छ। त्यसैले मुख्य चित्र हो लक्ष्मी-नारायणको। पहिलो, दोस्रो, तेस्रो, उनीहरूको चित्र चल्दै आउँछ। हाम्रो चित्र त विनाश हुन्छन्। एक्युरेट चित्र कहाँ छन् र ? देलवाडा मन्दिरमा पनि जगत् अम्बा र लक्ष्मी-नारायणका चित्र छन्। तर कसैलाई थाहा छैन— ज्ञान-ज्ञानेश्वरी नै राज-राजेश्वरी बन्छन्। अवश्य उनीहरूका बच्चाहरू पनि हुन्छन्। पढाइ हो आम्दानीको स्रोत। ब्राह्मणहरू नै पढेर देवी-देवता बन्छन्। कति स्पष्ट छ।

बाबा भन्नुहुन्छ— मैले बच्चाहरूलाई प्रत्यक्ष गर्नुपर्ने हुन्छ। यस्तो होइन, एउटाले गरेको फल अर्कोलाई मिल्छ। बच्चाहरूलाई आफ्नो मेहनतको फल मिल्छ। हुन त मैले सेवा गर्छु, जसलाई दृष्टि दिन्छु, उसको भाग्य हो। यी जगत् अम्बा को हुन्, के प्रारब्ध पाएकी छन्— यी कुरालाई मनुष्यले जान्दैनन्। बाबा सम्झाउनुहुन्छ— रुनु पनि अशुभ हो। यो बेहदको बाबाको घर हो नि। जो स्वयं रुन्छन्, उनले अरूलाई सेवा गरेर के हँसाउँछन् ? यहाँ त हाँस्न सिक्ने हो। हाँस्नु अर्थात् मुस्कुराउनु। आवाजले पनि हाँस्नु हुँदैन। कति शिक्षा दिइन्छ। प्वाइन्टहरू सम्झाइन्छ। दिन-प्रतिदिन ज्ञान सहज हुँदै जान्छ। तिमिहरूमा पनि तागत आउँदै जान्छ। अच्छा !

२०७३ माघ ७ शुक्रबार २०-०१-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) कहिल्यै पनि आफ्नो अहंकार देखाउनु हुँदैन। दधीचि ऋषि समान सेवामा हड्डी दिनुपर्छ।
- २) सदा हर्षितमुख रहनु छ, कहिल्यै पनि रुनु हुँदैन। रुनु अर्थात् विधवा बन्नु। त्यसैले मुस्कुराइराख, जोडले पनि हाँस्नु हुँदैन।

वरदानः— स्व र सेवाको सन्तुलन द्वारा आशीर्वाद लिने र दिने सदा सफलतामूर्त भव

जसरी सेवामा धेरै अगाडि बढिरहेका छौ, त्यसैगरी स्व-उन्नतिमा पनि पूरा ध्यान रहोस्। जसलाई यो सन्तुलन राख्न आउँछ, उनीहरूले सदा आशीर्वाद लिन्छन् र आशीर्वाद दिन्छन्। ब्यालेन्सको प्राप्ति नै हो बल्लेसिङ्ग। सन्तुलन राख्नेलाई आशीर्वाद नमिलोस्— यो हुन सक्दैन। माता-पिता र परिवारको आशीर्वादले सदा अगाडि बढिराख। यो आशीर्वाद नै पालना हो। केवल आशीर्वाद लिँदै जाऊ र सबैलाई दिँदै जाऊ, तब सहज सफलतामूर्त बन्छौ।

स्लोगनः— गुर्णमूर्त बन्नु र सबैलाई गुर्णमूर्त बनाउनु— यही महादान हो।

तपस्या मूर्त बन

जसरी किल्ला भित्र प्रजा सुरक्षित रहन्छन्। राजाको लागि कोठा बनाउँदैनन्, किल्ला बनाउँछन्। तिमीहरू सबैले पनि स्वयंको लागि, साथीहरूको लागि, अन्य आत्माहरूको लागि ज्वाला रूप यादको किल्ला बनाऊ। यसरी आफ्नो तपस्वी स्वरूपद्वारा यादलाई ज्वाला रूप शक्तिशाली बनाऊ, जसबाट हरेक आत्माले आफूलाई सुरक्षित अनुभव गर्नु।

शब्दार्थः— नवाब= ठाँटबाँटसित रहने। भारतमा कुनै प्रदेशको शासन व्यवस्थाको लागि नियुक्त गरिएका मुगल बादशाहको प्रतिनिधि।